

והוצאתי אתכם! אלא עקר של
הכל בראשונה שרצה הקדוש ברוך
הוא לְבַשֵּׁר לָהֶם בַּמִּבְחָר שֶׁל הַכֹּל
בְּרֵאשׁוֹנָה.

אמר רבי יוסי, והרי המבחר שבכל
ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
לאלהים, ואמר אותו לבסוף? אמר
לו, באותו זמן אין המבחר אלא
היציאה, שחשבו שלא יצאו
מעבודתם לעולמים, משום שהיו
רואים שם שכל האסירים שהיו
ביניהם, קושרים אותם בקשרי
כשוף, ולא יכולים לצאת מביניהם
לעולמים. ולכן התבשרו במה
שחביב עליהם מכל.

ואם תאמר, אף על גב שיצאו, הרי
אולי ילכו ויחליטו אחריהם להזיק
להם - כתוב והצלתי אתכם
מעבודתם. ואם תאמר, הרי יצאו
וינצלו ולא תהיה להם גאלה -
תלמוד לומר וגאלתי אתכם בזרוע
נטויה. ואם תאמר לא יקבלם - הרי
כתוב ולקחתי. ואם תאמר,
כשיקבלם לא יביאם לארץ - הרי
כתוב והבאתי אתכם וגו'.

רעיא מהימנא

ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם
לאלהים וידעתם כי אני ה' אלהיכם
וגו'. מצוה זו ראשונה של כל
המצוות. ראשית ראשונה לכל
המצוות - לדעת את הקדוש ברוך
הוא בכלל. מה זה בכלל? לדעת
שיש שליט עליון שהוא רבון
העולם, וכרא אל כל העולמות,
שמים וארץ וכל חילותיהם. וזהו
בכלל. וסוף הכל בפרט, לדעת
אותו בפרט.

ובכ"ל ופרט הוא ראש וסוף, סוד
של זכר ונקבה כאחד, ונמצא אדם
בעולם הזה שמתעסק בכלל ופרט,
אדם בעולם הזה הוא כולל ופרט.

למימר מעיקרא וגאלתי אתכם, ולכתר
והוצאתי אתכם. אלא, עקרא דכלא
בקדמיתא, דבעא קדשא בריך הוא לבשרא
לון בשבחה דכלא בקדמיתא.

אמר רבי יוסי, והא שבחה דכלא, ולקחתי
אתכם לי לעם והייתי (דף כ"ה ע"א) לכם
לאלהים, ואמר ליה לכתר. אמר ליה, בההוא
זמנא, לית להו שבחה אלא יציאה. דחשיבי
דלא יפקון מעבודתהון לעלמין, בגין דהו
חמאן תמן דכל אסירי דהו בינייהו מקשרו
לון בקשרא דחרשי, ולא יכלין לנפקא
מבינייהו לעלמין. ובגין פה, מה דחביב
עלייהו מכלא, אתבשרו ביה.

ואי תימא אף על גב דנפקו, הא דילמא יזלון
(חיליהו) בתרייהו לאבאשא לון, כתיב
והצלתי אתכם מעבודתם. ואי תימא הא
יפקון וישתזבון, ולא יהא לון פריקא,
תלמוד לומר וגאלתי אתכם בזרוע נטויה.
ואי תימא לא יקבלם, הא כתיב ולקחתי. ואי
תימא כשיקבלם לא יביאם לארץ, הא כתיב
והבאתי אתכם וגו'.

רעיא מהימנא

ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים
וידעתם כי אני יי' אלהיכם וגו'.

(שמות ר') פקודא דא קדמאה דכל פקודין.
ראשיתא קדמאה דכל פקודין, למנדע ליה
לקודשא בריך הוא בכללא. מאי בכללא.
למנדע דאית שליטא עלאה, דאיהו רבון
עלמא, וברא עלמין פלהו, שמיא וארעא
וכל חיליהון. ודא איהו בכללא. וסופא
דכלא בפרט, למנדע ליה בפרט.

ובכ"ל ופרט איהו רישא וסופא רזא דכר ונוקבא כחדא, ואשתכח בר נש